זר שאינו אוכל אינו דין שאם עבד חילל מה לבעל מום שכן עשה בו קרב כמקריב טמא יוכיח מה לטמא שכן מטמא בעל מום יוכיח (א)וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שמוזהרין ואם עבדו חיללו אף אני אביא זר שהוא מוזהר ואם עבד חילל מנלן א] דמוזהר אי מוינזרו חילול בגופיה כתיב ביה אלא א׳1מוזר לא יקרב אליכם איכא למיפרך מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרו בבמה לא תימא טמא יוכיח אלא אימא אונן יוכיח מה לאונן שכן אסור במעשר [בעל מום] יוכיח (א)וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ב] הצד השוה שבהן שמוזהרין כו׳ ה"נ לפרוך מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרו בבמה מתקיף לה רב סמא בריה דרבא ומאן לימא לן דאונן אסור בבמה דלמא שרי בבמה רב משרשיא אמר ג)אתיא ק"ו מיושב (א) מה יושב שאוכל אם עבד חילל זר שאינו אוכל אינו דין שאם עבד חילל ג׳מה ליושב שכן פסול לעדות מיושב ת"ח מה לשם יושב שכן פסול לעדות שם יושב לא פריך ואם ת"ל פריך אתיא מיושב ומחדא מהנך ויושב דכשר בבמה מנלן אמר קרא 2לעמוד לפני ה׳ לשרתו לפני ה׳ ולא לפני במה: אונן: מנלן דכתיב 3ומן המקדש לא יצא ולא יחלל הא אחר שלא יצא חילל רבי אלעזר אמר מהכא 4הן הקריבו אני הקרבתי מכלל דאי אינהו אקריב שפיר אישתרוף ורבי אלעזר מאי טעמא לא אמר מומן המקדש לא יצא אמר לך מי כתיב הא אחר שלא יצא חילל ואידך מ"ט לא אמר מהן הקריבו קסבר ד)מפני טומאה נשרפה דבי רבי ישמעאל תנא אתיא בק"ו מבעל מום ומה

רש"י

זר שאינו אוכל. בקדשי קדשים: **שכן עשה בו קרב כמקריב.** המום פוסל בקרבן כדרך שפוסל בכהן: **טמא יוכיח.** שלא עשה בו קרב כמקריב שאין בהמה מקבלת טומאה מחיים כשם שהכהן טמא מחיים וכתיב וינזרו ולא יחללו אלמא טמא שעבד חילל: **שמוזהרין.** שלא לעבוד טמא מוינזרו בעל מום ה) מולא יגש: **היכא מוזהר.** זר: **אי נימא מוינזרו.** דרשת ג] ליה להאי קרא בני ישראל להזהיר זרים כדאמר לעיל: **חילול בגופיה כתיב.** וק"ו למה לך: ה"ג **מה להצד כו׳ שכן לא הותרה** ד] **בבמה.** בבמת יחיד (בבמה) בשעת היתר הבמות דתנן בפ׳ בתרא (לקמן קיג.) הזמן והנותר והטמא שוין בזה ובזה ובברייתא תניא (ב) עלה דברים ששוותה במה קטנה לבמה גדולה דם מתיר ומפגל ומומין תאמר בזר שכשר בבמה כדתנן התם אלו דברים שבין במה גדולה לבמה קטנה וקתני התם כיהון ובגדי שרת ט) וקראי ו) נמי מוכחי בגדעון ומנוח ושמואל שהקריבו בבמה ה]: **אונן.** ילפינן לקמן מקראי אם עבד חילל: **שכן אסור במעשר.** דכתיב לא אכלתי באוני (דברים כו): אונן מוזהר שלא יעבוד דכתיב בכהן גדול ומן המקדש לא יצא ולא יחלל הא אחר שלא יצא חילל: **דלמא שרי בבמה.** דגבי אונן כתיב ומן המקדש: **יושב אם עבד חילל.** לקמן ילפינן לה בפירקין [דף כג:]: **שכן פסול לעדות.** דאמרי׳ במס׳ שבועות (דף ל.) ועמדו שני האנשים בעדים הכתוב מדבר: ומשני **מיושב תלמיד חכם.** הכא ו] מייתי לה דכשר לעדות כדאמרי׳ התם (שם) שבית דין חולקים לו כבוד ומושיבים אותו: **[שם יושב].** מלינו ז] שם ח] יושב בעלמא שפסול לעדות משום שם יושב תאמר בשם זר שאינו נפסל לעדות משום שם זרות: **שם יושב לא פריך.** הואיל וההוא יושב ת"ח דמייתי מיניה לק"ו כשר לעדות: **ומחד מהנך.** אונן או טמא או בעל מום: **ויושב דכשר בבמה מנא לן.** דלא נפרך שכן לא הותרו בבמה דהא מדשבקיה רב משרשיא לקל וחומר דלעיל דאונן וטמא ובעל מום ונקט יושב משום הני ט] פירכי שבקיה דלא משכחת היתר בבמה בהדיא לחד מינייהו הכא מנליה: **לעמוד לפני ה׳.** במקדש הוא דבעי׳ עמידה: **אונן מנלן.** דפסול כדקתני מתני׳: **ומן המקדש וגו׳.** לעיל מיניה כתיב לאביו ולאמו לא יטמא ובכהן גדול משתעי וסמיך ליה ומן המקדש וגו׳ כלומר אף ביום שמתו אביו ואמו אין צריך לצאת מן המקדש אלא עומד ומקריב ולא יחלל שאין הקדשים מתחללין בכך הא הדיוט שלא יצא ועבד חילל: **הן הקריבו.** הן היום הקריבו וגו׳. מתשובתו של אהרן אתה לומד מה אמר לו משה מדוע לא אכלתם כו׳ שמא בניך הקריבוה באנינות ז) שהיו אוננים על נדב ואביהוא ופסלתיה י] ולכך נשרפה אמר לו אהרן וכי הן הקריבו והלא הדיוטות הן ופסולין לעבודה אני הקרבתי שאמרת לי ח) ועשה את קרבן העם וגו׳ ואני כהן גדול ומקריב אונן מכלל דאי אינהו אקרוב דשפיר אשתרוף ולא היה משה אומר להם מדוע לא אכלתם: **מי כתיב הא אחר כו׳.** דלמא אחר נמי לא חילל ובדידיה איצטריך ליה למישרייה דלא תימא מתוך חישובו יא] וקדושתו יתירה הוא פסול אונן: **קסבר מפני טומאה.** שנגע בה נשרפה ולא הוזכר שם אנינות לענין הקרבה והן (ג) הקריבו ה"ק הן היום הלא עדיין יום הוא והיינו יב] אסורין בקדשים יג] לאכול עד הערב ומתוך יד] כך אירע בה טומאה באונס. ואיכא תנאי דפליגי לקמן (דף קא.) בהא חד אמר מפני טומאה נשרפה וחד אמר מפני אנינות נשרפה שלא היו יכולין לאוכלה אפילו לערב דקסבר אנינות לילה נמי אסור ואפילו נקבר המת ולפי שלא היו לה אוכלין נשרפה וכר׳ יוחנן בן ברוקה דאמר בפסחים (דף פב.) גבי נטמאו בעלים של פסח אם זה ישרף מיד שאין לו אוכלין ואין טעון עבור צורה: שאינו

תוספות

זר שאינו אוכל כו׳. ואין לומר דטמא בקרבן צבור ט) וכהן גדול אונן י) יוכיח שאינן אוכלין ועובדים דמה להנך שכן אינן מוזהרים תאמר בזר דמוזהר: **מה לטמא שכן מטמא.** לא מצי למיפרך שכן עשה בו קריבים כמקריבים [כדפי׳ בקונטרס]:

אף אני אביא זר שמוזהר כו׳. לכך צריך לטעמא דאזהרה משום דלא תימא טמא בקרבן צבור וכהן גדול אונן יוכיח כדפרישית ומהאי טעמא נמי צריך לקמן כ) בערל הלכתא גמירי לה דלא טו] אתי בק"ו:

היכן מוזהר. תימה נימא מוהקריבו בני אהרן דדרשי׳ (לקמן דף לב.) מקבלה ואילך מצות כהונה מיהו עדיפא משני לאו גמור מוכל טז] זר לא יקרב:

הג"ה דלמא שרי בבמה. והאי דלא חשיב אונן לקמן בסוף מכילתין (דף קיג.) בדברים שבין במה גדולה לבמה קטנה כדחשיב כיהון ובגדי שרת דילמא תנא ושייר דשייר נמי יושב:

ומה יושב שאוכל. כגון במורם מקדשים יז] ל) ובכור:

מה ליושב שכן פסול לעדות. צריך ליזהר שלא לדון ע"פ עדות דמיושב ובגט אשה צריך ליזהר יותר ושמא דיעבד אין לחוש דאמר בירושלמי פ׳ ד׳ מיתות [ה"ח] גבי מברך את השם והדיינין עומדין על רגליהם מיכן לדיינין שקבלו עדות מעומד שדנין על פי עדותן ומשמע התם דכי היכי דאין עכובא בישיבת הדיינין אע"פ שיש להם לישב מן התורה ה"נ אין עכובא בעמידת העדים אע"פ שיש להם לעמוד מן התורה. הקשה ה"ר אפרים כהן גזלן יהא פסול לעבודה קל וחומר מבעל מום שכשר לעדות ואם עבד חילל וליתי מבעל מום ומחד מהנך ולאו קושיא היא דכיון דגזלן אינו מוזהר לא אתי מינייהו כדפרישית לעיל:

מיושב תלמיד חכם. א"כ הא דאמרי׳ (שבועות דף ל:) דתלמיד חכם לא ליזל אסהודי לקמיה דזוטר מיניה לאו משום דצריך לעמוד אלא משום זילותא דהא אי אזיל לאסהודי (מנפשיה) יח] מעיד מיושב ותו דאמרינן בפרק שבועת העדות (שם) הני מילי לממונא אבל לאיסורא ילך להעיד אין חכמה ואין תבונה לנגד ה׳ ותימה בסנהדרין (יט.) דאמרו לו לינאי עמוד על רגליך ויעידו בך והא מלך עדיף מתלמיד חכם דמלך אין יכול למחול על כבודו ותלמיד חכם יכול למחול וי"ל דלא דמי דטעמא דמחיל תלמיד חכם משום דתורה דידיה היא אבל מלך כתיב שתהא אימתו עליך אין זה שלו אלא של אחרים ואין יכול למחול מ) זה ולגבי מצות יכול למחול נ) דאם מוחל על כבודו יט] בשביל כך לא יניח שלא תהא אימתו עליך ועוד יש לומר דעובדא דינאי דיני נפשות הוה ובדיני נפשות אפילו תלמיד חכם עומד ואם תאמר היכי גמר מיושב תלמיד חכם מה ליושב תלמיד חכם שכן פסול לחליצה דחליצה בעי מעומד כדאמר שילהי מצות חליצה (יבמות קו.) בתי עמודי וטעמא משום דכתיב ועמד ואמר ומיהו כ] טעמא על כרחין דחליצה מעומד לאו משום ועמד ואמר דמי כתיב ויעמד ויאמר כדדייק פ׳ בתרא דמועד קטן (דף כא.) גבי קריעה אלמא טעמא משום דהוי כמו דין ויכול תלמיד חכם לישב ובדיעבד כא] אם חלצה מיושב כשרה תדע דהא תניא חלצה בין עומד בין יושב בין מוטה כשרה ואי מקרא דועמד ואמר בעינן מעומד אם כן ליהוי עכובא מקרא דככה אלא מטעם דין הוי כדפרישית ובספרי ס) דדריש עומד מקרא דועמד ואמר אסמכתא הוא ע): הגה"ה ואם תאמר מה ליושב שכן אסור בעזרה כדאמר (יומא דף כה.) אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד [illegible] לקמן (דף כג:) ליושב למלוה תיפוק ליה דאפילו בלאו עבודה אין ישיבה ומיהו פ) איצטריך קרא לעובד בהשתחואה צ):

קסבר מפני טומאה נשרפה. הוה מצי למימר כדבסמוך לתנא דבי רבי ישמעאל דקסבר מפני אנינות נשרפה והן הקריבו אתי לאזהרה

מסורת הש"ס

א) [קידושין כח. וש"נ], ב) עי׳ ירוש׳ פסחים ספ"ה, יומא פ"ג ה"ב, סוטה פ"ז ה"ב, ג) עי׳ בליקוטים בע"ב ד) [לקמן קא.] ירוש׳ פסחים פ"ד ה"ט עיי"ש, ה) שם כא ע"א, ו) גדעון - שופטים ו כד, מנוח - שם יג יט, שמואל - ש"א ז ט, ז) עי׳ ל"ק ועי׳ ברמב"ן בחומש פרשת שמיני ויקרא י, ח) שם ט ז, ט) פסחים עו:, י) לקמן צט., כ) דף כב., ל) [וע"ע תוס׳ יומא כה. ד"ה אין], מ) קידושין לב., נ) סוטה מא:, ס) דברים רצ, ע) [וע"ע תוס׳ יבמות קב. ד"ה בין עומד ותוס׳ שבועות ל. ד"ה מלוה], פ) עי׳ ל"ק מה שהביא בשם שו"ת אמונת שמואל, צ) [וע"ע תוס׳ יומא כה. ד"ה אין ותוס׳ סוטה מ: ד"ה והאמר, ועיין רש"י סנהדרין קא. ד"ה גמירי כו׳ הלכה למשה מסיני]:

הגהות הב"ח

(א) גמ׳ ומה יושב: (ב) רש"י ד"ה ה"ג מה וכו׳ תניא עלה. נ"ב סוף המסכת וע"ש: (ג) ד"ה קסבר וכו׳ והן היום הקריבו:

גליון הש"ס

[רש"י ד"ה ה"ג מה להצד וכו׳ וקראי נמי מוכחי בגדעון ומנוח ושמואל שהקריבו בבמה. עי׳ מנחות דף י ע"ב בתוס׳ ד"ה וכי תימא מבמה וכו׳]:

מוסף רש"י

מה ליושב שכן פסול לעדות. דכתיב כי יקום עד חמס באיש וסמיך ליה ועמדו (שבועות ל.) ומן המקדש לא יצא ולא יחלל. ודרשינן לה במה לאביו ולאמו שאינו צריך לצאת מן המקדש כלל להיות עומד ומקריב, כי לא חילל עבודתו בכך, ומינה ילפינן הא כהן הדיוט שלא יצא חילל (יומא יג.). מי כתיב הא אחר שלא יצא חילל. מי כתיב בכהן הדיוט גופיה חילול, מכלל דמכהן גדול דכתיב ביה אונן [illegible] (סנהדרין פג.). מפני טומאה נשרפה. שנגע בה טומאה כחטאת של שעיר ראש חדש שקרבה בו ביום שהוקם המשכן למלואים, ושלשה שעירים קרבו בו ביום, שעיר נחשון ושעיר ראש חדש ושעיר שבא לשעה, דכתיב קחו שעיר עזים לחטאת, ושל ראש חדש נשרפה (לקמן קא.).

עין משפט נר מצוה

א מיי׳ פ"ט מהלכות ביאת מקדש הלכה א:

תורה אור השלם

1. וְנִלְווּ עָלֶיךָ וְשָׁמְרוּ אֶת מִשְׁמֶרֶת אֹהֶל מוֹעֵד לְכֹל עֲבֹדַת הָאֹהֶל וְזָר לֹא יִקְרַב אֲלֵיכֶם: במדבר יח, ד
2. בָּעֵת הַהִוא הִבְדִּיל יְהוָה אֶת שֵׁבֶט הַלֵּוִי לָשֵׂאת אֶת אֲרוֹן בְּרִית יְהוָה לַעֲמֹד לִפְנֵי יְהוָה לְשָׁרְתוֹ וּלְבָרֵךְ בִּשְׁמוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה: דברים י, ח
3. וּמִן הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא וְלֹא יְחַלֵּל אֵת מִקְדַּשׁ אֱלֹהָיו כִּי נֵזֶר שֶׁמֶן מִשְׁחַת אֱלֹהָיו עָלָיו אֲנִי יְהוָה: ויקרא כא, יב
4. וַיְדַבֵּר אַהֲרֹן אֶל מֹשֶׁה הֵן הַיּוֹם הִקְרִיבוּ אֶת חַטָּאתָם וְאֶת עֹלָתָם לִפְנֵי יְהוָה וַתִּקְרֶאנָה אֹתִי כָּאֵלֶּה וְאָכַלְתִּי חַטָּאת הַיּוֹם הַיִיטַב בְּעֵינֵי יְהוָה: ויקרא י, יט

שיטה מקובצת

ומאן לימא לן כו׳ דכתיב ומן המקדש לא יצא ולא יחלל [illegible]

שינויי נוסחאות

א] נ"א היכן מוזהר אילימא מוינזרו (ש"מ וכ"ה ברש"י ותוס׳): ב] דדרשת ליה להאי בני ישראל כצ"ל והשאר נמחק (ש"מ): ג] זה הצד הצד כל"ל (ש"מ): ד] הותרו (כ"י): ה] בש"מ נוסף שהיו זרים: ו] תיבת הכא נמחק (ש"מ). נ"א התם (גליון): ז] מצינו ביושב. וכן להלן במקום ביושב גרים בזר (כתה"י): ח] דק פירכא כל"ל (ש"מ): [illegible]